

[Socialministeren.]

regulær flytning til et andet land. I så tilfælde kan folkepensionen ikke uden videre medtages. Indtil 1961 var dette forbud absolut, men ved lovændring i dette år blev der mulighed for at indgå overenskomst med andre lande, hvorefter dansk folkepension kan medtages ved flytning til sådanne andre lande, og vi har indgået overenskomst med de øvrige nordiske lande om dette. Endvidere blev der i 1961 indført en dispensationshjemmel, hvorefter socialministeren ganske undtagelsesvis kan tillade, at pension bevares efter flytning til udlandet. Denne dispensationsbestemmelse anvendes, når det drejer sig om enlige og ensomme pensionister, der ønsker at rejse til børn eller andre nære pårørende i udlandet. Den anvendes også i øvrigt, når stærke menneskelige grunde taler for det i det enkelte tilfælde.

Når der som hovedregel kræves fast bopæl her i landet, medens folkepensionen oppebæres, er der navnlig to grunde dertil. For det første ydes folkepension til alle danske statsborgere efter kun et års fast bopæl her i landet forud for pensionsbegæringen. Fra dette ét års krav kan der endda dispenseres, hvilket sker i vid udstrækning. For det andet er folkepensionen reguleret efter anden indtægt. I virkeligheden er den nødvendige kontrol umulig at føre, når pensionisten bosætter sig i fjernere land. Fra 1970 gælder dette synspunkt kun for pension til personer, der er under 67 år, idet indtægtsreguleringen bortfalder for personer over 67 år. For pensionister over 67 år kan der derfor til den tid være grund til at overveje at udvide adgangen til at medtage folkepension til udlandet; men samtidig bliver det nok nødvendigt at overveje en skærpelse af kravet om forudgående ophold her i landet for at undgå at betale folkepension ud af landet til personer, der har lagt hele deres erhvervsindsats i udlandet, og som måske i forvejen har ret til en udlandspension, men kan opnå en tillægspension på fuld folkepension fra

Danmark efter bare et års ophold; det vil vi nok ikke inklade os på.

Niels Mørk: Jeg takker den højtærede minister for svaret og vil gerne stille det tillægsspørgsmål, om ministeren kan sige noget om, hvordan reglerne på dette område er i de øvrige nordiske lande.

Socialministeren (Bundvad): Også i de andre nordiske lande hviler pensionslovgivningen på kravet om en vis tids forudgående bopælspligt i landet. I Norge og Finland har man krav om 5 års bopæl. I Sverige kan man gå op til godt et år fra bosættelsen, inden man kan opnå ret til pension. De andre nordiske lande, der altså har stærkere bopælskrav, end vi har, gør ligeledes udbetalingen af pension efter flytningen til udlandet afhængig af en særlig tilladelse. I Sverige kan alderspensionen dog medtages til udlandet, hvis pensionisten opfylder et skærpet krav om forudgående bopæl, og det går ud på, at han skal have været bosat i Sverige det år, han fylder 62 år, og de 5 nærmest forudgående år, hvilket altså betyder, når de har fuld folkepension fra det 67. år, helt op til en halv snes års ophold.

Jeg kan endvidere nævne, at man i Norge er dybt inde i overvejelser om at kræve helt op til 40 års bopæl i landet som betingelse for at opnå fuld folkepension. Under et sådant system med pensionsberegning i forhold til bosættelsestid i landet bortfalder naturligvis de væsentligste betæneligheder mod at udbetale pension ved bosættelse i udlandet. Men sådanne bestemmelser har vi som bekendt ikke.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Sigsgaard* til indenrigsministeren:

„Vil ministeren oplyse, hvornår det forventes, at det af ministeren den 18. juni 1963 nedsatte udvalg vedrørende civile arbejdspligtiges beskæftigelse m. v. vil kunne afslutte sit arbejde?“